

POPPE, Edward (Temse 18 december 1890 – Moerzeke 10 juni 1924).

Was een zeer begaafde bakkerszoon en kreeg de kans om zijn humaniora te doorlopen aan het Klein Seminarie van Sint-Niklaas (1905-1910), waar hij zich als lid van het Algemeen Katholiek Vlaamsch Studentenverbond liet opmerken. Vanaf de poësis begon hij in het spoor van Guido Gezelle zelf gedichten te schrijven en via Hugo Verriest drong

ook het sociale aspect van de V.B. tot hem door. In 1910 begon hij zijn studies wijsbegeerte aan het Leuvense Hoger Instituut. Ondanks zijn wankelende gezondheid liet hij zich opmerken in de kringen van *Amicitia* en *Met Tijd en Vlijt*. In 1912 werd hij bovendien voorzitter van de gilde Temsche Voorwaerts waarvan ook zijn vroegere correspondentievriend Karel de Schaepdrijver deel uitmaakte. Tijdens de Eerste Wereldoorlog doorspartelde hij een ware odyssee. Eerst in het leger, daarna te Mechelen om ten slotte opnieuw te belanden aan het seminarie in Gent waar hij zijn theologiestudies kon voortzetten en in 1916 tot priester werd gewijd. Hij was voorstander van de Vlaamse ontvoogding, maar dan alleen als dit ook een religieuze, zedelijke en sociale verheffing van het volk met zich zou meebrengen. Hij pleitte voor culturele autonomie en zelfbestuur. Hij was een voorstander van de vernederlandsing van de Gentse universiteit, maar wilde niet dat dit een realisatie zou worden van de bezetter. Na de oorlog toonde hij zich echter een felle tegenstander van de repressie en pleitte hij voor amnestie en verzoening. Poppe werd naar het einde van zijn leven toe bijna als een heilige ver-

De priester-dichter en godsdienstpдагоог Edward Poppe in augustus 1920. Poppe behoorde als Leuvense student tot *Amicitia* en *Met Tijd en Vlijt*. De Vlaamse culturele ontvoogding moest voor hem ook een sociale en zedelijk-religieuze ontvoogding zijn. (F. VAN DE VELDE)

eerd, maar toch zou het tot 1986 duren vooraleer hij eerbiedwaardig werd verklaard door Rome. In deze laatste stad bevindt zich ook het Centro don Eduardo Poppe.

Onmiddellijk na zijn dood gaf kardinaal Désiré Mercier aan O. Jacobs de opdracht om een biografie van Poppe op te stellen. Mercier verbood Jacobs echter uitdrukkelijk om de Vlaamsgezindheid van Poppe te vermelden. De biografie van Jacobs bleef ondanks deze tekortkoming lange tijd de belangrijkste referentie. Pas recent heeft F. van de Velde deze leemte opgevuld.

LITERATUUR: F. van de Velde, 'Poppe, Edward, Joannes, Maria', in NBW, VII, 1977; – id., *Poppe-biografie*, 4 dln., 1983-1988; – id. en S. Delbeke, *Edward Poppe en de Vlaamse Beweging*, 1994.

CLAUDE DUHAMEL